

Radoslav Repický | Šaman 1, akryl na plátne,
80 × 125, 2008

Radoslav Repický | Šaman 2, akryl na plátne,
80 × 125, 2008

PRÓZA .dážď a hmla

DANIEL SAFANOVIČ

.niekedy je len dážď na vine

Našiel som sa, ako sedím na posteli a nemožne pozerám na obrovskú ženu ležiacu pri mne. Moja hlava je groteskne miniatúrna v porovnaní s tou jej. Ruku mám zaborenú v ženiných ryšavých chlupoch na ohanbí.

Nad mestom sa zmráka a začína pršať. Asfalt tmavne a veľmi rýchlo sa začínajú vytvárať kaluže v početných puklinách a priehlbínach. Skláňam sa po rozmočený papier s odchodmi vlakov, dážď mi nepríjemne klopká na zátylok. Strasia ma. Na ulici už skoro nikoho niet, len poslední chodci utekajú pod brány.

Ak sa prizriem lepšie, vidím detailne, ako jej pod kožou pulzuje krv a vystupujú zreteľné modré žily. V obrích záhyboch len tuším slaný pot. Potláčam nutkanie jej oholiť nohy a odvraciam zrak.

V dialke znie Johnny Cash. Johnny Cash? Ktovie. Pri kontajneri leží pohodená škatuľa od topánok, v ktorej sa niečo mrví. Podídem bližšie, zo škatule vylieza starý potkan. V okamihu je preč a ostáva

po ňom len handrová bábika s rozhrzeným bruchom. Beriem ju do rúk, jemne, aby sa mi nerozpadla, je vlhká, cítiť z nej potkaní moč.

Včera som sa jej díval do očí, potom na prsia a nakoniec ju surovo znásilňujem rukou. Barová stolička ešte dlho potom vonia ťažkým pižmom. Dlho. Omamne. Imponuje mi, ako sa naoko zdráha, ale v láskavej tme, ktorá všetko ukryje, bezostyšne rozťahuje nohy.

Pokúšam sa vrátiť kúsky molitanu späť do bábiky. Nakoniec ju prelepujem páskou a staviam na policu s knihami. Usmieva sa, keď sa nepozerám, a sleduje každý môj pohyb.

Obryňa zrazu otvára oči. Vidím v nich vlakovú stanicu, rušeň, škripajúci pri brzdení. Ľudia ako bábky, meravo nastupujú do vozňov. Je zvláštne, že obraz sa nemení ani vtedy, keď sa vraciam z kuchyne s veľkým nožom v jednej a lepiacou páskou v druhej ruke. Mám však pochybnosti, stále premýšľam, či ju radšej opäť nerozhryziem.

.a v hlave len hmlu ako mlieko

Na asfalte zostali len zaschnuté kúsky kože, krv a chumáč vlasov. Pohľad mu padol na odhodný kondóm, niekde ďalej sa rozkotúlala prázdna fľaša od vína. Vnímal iba cinkavé zvuky skla. V ústach pocítil slankavú chuť a jazykom nahmatal prázdne miesto vedľa stoličky. Vľavo.

Mala si mi povedať, že sa bojíš tmy. Že zaspávaš vždy pri zasvietenej lampe. Že ťa boleli kvapky vosku na tele, keď som zubami vytrhával chlčky z terča bradaviek. Vždy si si ich nechala narásť, nashvál, pre svoju márnomyseľnú rozkoš, pre pocit bezpečnej dávky mikrobolesti, to pošteklenie nervov...

Pocítil ostrú bodavú bolesť v oblasti rebier. Všade ohlušujúce klopkanie podpätkov, šuchotanie šiat. Keď sa otočil na chrbát, už vedľa chodníka, cez vysokú trávu žmúril do slnka. Niekoľko vypustil zopár červených balónov, ktoré v okamihu mizli za horizontom. Do ucha mu liezli ucholaky a z vystretej ruky zoskakovali veľké zelené kobylky. Zem bola ešte vlhká z podvečerného dažďa, cítil, ako sa pozvoľna zabára, z odtlačkov šlapajú by sa dalo bez problémov napiť, zhlboka, schuti, ako pijú kone na stepi. A mužik tam prichádza domov, zrobenou rukou pohľadza ženu a dieťa, neskôr kľáčia pred bohorodičkou, a ešte neskôr pred výmoľom a vojak im strieľa do tyla.

Vravel som, vyhoď tú smradľavú lampu, alebo aspoň vymeň olej. Morský vánok. Napokon črepy

skončili pod rebrami radiátora. Na zadku som ti zanechal stopu, vlastne stopy, už fialovejú. Rozveselí ma, keď zabudneš a normálne si sadáš. Ako zasýkneš od bolesti. Ak zbadáš, že ťa sledujem, s námahou nahodíš pokrčený úsmev, ak si myslíš, že spím, potichu sa rozplačeš. Čo ti je?

Kvíli, potichu, a je mu ľúto ryšavého dievčaťa. Na ľavom líci ktosi obkreslil slzy. A je mu ľúto skapínajúcich koní, keď plače, potajmä, pri pohľade na ich napuchnuté bruchá, na krkavce, máčajúce si tvrdé zobáky v obnaženom mäse. V sklenených očiach akási blana. Len pretrieť. Skúsiť. Na poli vyrástli kríže. Presne tri. A hlina uplácaná lopatami.

Povedala si mi, že si tehotná a že si to necháš vziať. Vtedy som ťa prvýkrát udrel. Naozaj. Hlavou si rozbila zrkadlo a v náhlej vlne prudkej nenávisti, s črepom v ruke si sa vyhrážala, že si ublížiš a vyrežeš si toho skurveného parchanta z maternice. Dobré. Povedal som a ty si v tom okamihu zmlátnela, meravo si sa mi poddala a ja som z teba strhal šaty a pretiahol. Pretiahol bez predohry, bez trhania chlpcov, bez vosku, bez lásky.

„Kde sa flákaš?!“ zreva žena vytekajúca z priliehavých šiat, chlapec naposledy poriadne nakopne bábku, ešte úchytkom zaregistruje, ako dopadá do trávy, nosom k oblohe a obdrtou tvárou sa mu prelievajú tiene oblakov.

DANIEL SAFANOVIČ (1977) pochádza z Popradu a žije v Nitre. Svoje básne publikoval v zborníku Netvorba (2008) a v súčasnosti texty zve-

rejňuje na literárnych stránkach membrana.sk, citatie.madness.sk, pismak.cz a mezera.org.